

OBEČNĚ PROSPĚŠNÁ STRAŠIDLA

**komedie
o strašidlech na hradě i na radnici**

napsal: Petr Tomšů

POSTAVY

RYTÍŘ:	starý válečník, dnes už jen nabručené strašidlo
BÍLÁ PANÍ:	jeho žena, chladná a nepřístupná
KOSTLIVEC:	rytířův veselý kamarád a kumpán
DUCH:	němá postava v bílém rouchu až na zem
LUCIÁŠ:	kamarád z pekla, čert
STAROSTKA:	v politice už zkušená, přesto spravedlivá
DŘÍMAL:	místostarosta, v politice jen pro peníze
KOSTOHRYZOVÁ:	postarší ekonomka s výhledem na milostný román
BLECHOVÁ:	starší žena, miluje historii
MARIE:	asistentka, dospělá romantická duše
KAŠPAR:	městský právník
ARCHITEKT:	prostě architekt
ARNOLD:	hloupý boučač
SYLVESTR:	hloupý boučač
STRÁŽMISTR:	mladší strážník
PRAPORČÍK:	starší strážník

V případě nedostatku herců mohou Kašpara a architekta, Arnolda a Sylvestra a oba strážníky, hrát pouze dva herci. V případě nedostatku mužů v ansámblu, je možné z Kašpara i architekta udělat ženské postavy. Žena může hrát i ducha.

OBRAZ 1

Na hradě

Noc na hradě. V hradním sále je vidět, že jde spíš o zříceninu, než o hrad. Holé kamenné zdi, na podlaze sutiny, cihly a kamení. Uprostřed toho starý stůl, několik polámaných židlí. Na zdi je patrný starý rodový erb. V šeru se ozývají strašidelné zvuky - kvílení, výkřiky, šílený smích... Na scénu postupně přicházejí strašidla. Vážný duch, potřestěný kostlivec, majestátní bílá paní a rytíř skrz naskrz probodnutý mečem. Během strašení začne svítat, v místnosti se pomalu rozsvěcuje světlo.

RYTÍŘ: Tak končíme vážení, už svítá.

Strašidla přestávají strašit. Bílá paní odchází pryč. Duch se stále prochází po scéně. Kostlivec si sedá.

KOSTLIVEC: Já už mám na tyhle noční šichy trochu staré kosti.

RYTÍŘ: Jen si nestěžuj, počkej v zimě. To strašíme šestnáctky.

KOSTLIVEC: A víš, že už mě ty mladý holky ani neberou?

RYTÍŘ: Šestnáctky myslím šestnáct hodin v kuse! V mrazu. Víš, jak dlouhé bývají noci v zimě.

KOSTLIVEC: Brr, to mi ani nepřipomínej.

Rytíře se snaží posadit na židli, ale s mečem v hrudi mu to moc nejde.

RYTÍŘ: A pomoz mi s tím krámem, vidíš, že si nemůžu ani sednout.

Kostlivec pomáhá rytíři vytáhnout meč z těla. Zkouší různé způsoby, ale nedaří se.

KOSTLIVEC: Proč to do sebe furt strkáš? Tys přece býval bezhlavý rytíř.

RYTÍŘ: Já už tu hlavu nesundám. (*zkouší si jí otáčet*) Vidíš, ani o kousek. Se to tam nějak šprajclo nebo co. S mečem udělám stejnou parádu.

KOSTLIVEC: Houby šprajclo, přirostla ti. Kdybys strašil pořádně, tak se ti to nestalo.

Podaří se jim meč vytáhnout.

RYTÍŘ: Dávej pozor. Teď jsem celý od krve. Nemáš nějaký hadr?

Kostlivec se rozhlíží, uvidí ducha a jde pro něj. Duch pochopí a rozzlobeně odstraší z jejich dosahu.

KOSTLIVEC: No nemám hadr. Tady v tom binci není už vůbec nic.

RYTÍŘ: (*rozhlíží se*) No jo, zpusťlo nám to tady za ta staletí. Jak dlouho tu ještě musíme strašit?

KOSTLIVEC: Do skonání věků.

RYTÍŘ: To je ovšem strašidelná pracovní doba.

Kostlivec si zamyšleně hraje s mečem.

KOSTLIVEC: A oni ti napřed usekli hlavu a pak tě ještě probodlí?

RYTÍŘ: Jo. Napřed hlavu, potom srdce.

KOSTLIVEC: Víš to jistě?

RYTÍŘ: Takové věci si člověk zapamatuje.

KOSTLIVEC: No jo, já si pamatuju vlastní svatbu. To bylo něco podobného. *(švihá mečem)*
Tak mě napadá, že bych věděl, jak ti spravit tu hlavu.

RYTÍŘ: Na to ani nemysli. Já jsem rád, že ji nemusím sundávat. Takhle ji aspoň neztratím.

KOSTLIVEC: Pamatuješ, jak jsme ji jednou nemohli najít celý rok?

RYTÍŘ: Nakonec byla schovaná v hladomorně. Maruška mi ji našla.

KOSTLIVEC: Jé, malá Maruška. Tu jsem měl rád. Chodila za námi každý týden. A vůbec se nás nebála. Kde je jí asi konec.

RYTÍŘ: Nedala si pokoj, dokud mi tu hlavu nenašla. Ale já vím přesně, kdo ji tam schoval.

KOSTLIVEC: Ty myslíš...

RYTÍŘ: Nikdy se nepřiznala. Ale já vím svoje. Hele, už jde.

Místností prochází Bílá paní. Rytíř vstává a klaní se.

RYTÍŘ: Dobré ráno, paní Perchto.

Bílá paní ho sjede pohrdavým pohledem a odejde pryč.

KOSTLIVEC: Viděls ten mrazivý pohled? Ten jde člověku až do morku kostí. Brr.

RYTÍŘ: *(sedá si)* Ještě pár staletí a určitě mi odpustí.

KOSTLIVEC: Pár staletí? To je vidět, že neznáš ženy.

RYTÍŘ: Nechme toho. Zahrajem si karty?

KOSTLIVEC: Mariášek? Ale potřebujeme třetího.

RYTÍŘ: Zavolej toho ducha.

KOSTLIVEC: Ducha ne. Ducha, prosím, ne. To zas dopadne špatně.

RYTÍŘ: Tak chceš hrát, nebo ne?

KOSTLIVEC: Ach jo.

Rytíř míchá karty, kostlivec odchází pro ducha a za chvíli se s ním vrací. Usazuje ho.

KOSTLIVEC: Takže mariáš. Umíš ho?

DUCH: Hůů, hůů. (*horlivě přikyvuje*)

RYTÍŘ: (*rozdá karty, přemýšlí a zahlásí*) Flek jak Brno!

KOSTLIVEC: Mám.

Duch vyděšeně houká a prohlíží svůj bílý šat.

KOSTLIVEC: Ale ne flek na tobě, flek v kartách.

Duch vstává, pořád se prohlíží a nakonec odhodí karty a vystrašené utíká. Přitom straší hů, hů.

KOSTLIVEC: Takhle to dopadá vždycky. S duchem nesmíš flekovat.

RYTÍŘ: No jo, pořád. Ale jak teď budeme hrát? Hele, nemá dneska přiletět Luciáš?

KOSTLIVEC: Nevím, nevím. Poslední dobou mají v pekle čím dál víc práce.

RYTÍŘ: Tak ho zavolej.

KOSTLIVEC: Zkusit to můžu.

Postaví se, uplivne si na zem a zakřičí:

KOSTLIVEC: Svou duši dám prvnímú, kdo si se mnou zahraje!

Ozve se zahřmění (kouř) a v sále se objeví čert Luciáš.

LUCIÁŠ: Sem s tvou duší, hříšníku! (*zarazí se*) Jo to jste vy? To jsem si mohl myslet.

KOSTLIVEC: Nazdar, Luciáši, potřebujeme třetího do mariáše.

LUCIÁŠ: Dejte mi pokoj s kartama, já teď nevím, kam dřív skočit.

KOSTLIVEC: Ani za čistou dušičku?

LUCIÁŠ: Tvoji černou duši mám už dávno. Ale možná za duši pana rytíře...

RYTÍŘ: Moji duši nech na pokoji. Ale co si zahrát jen tak?

KOSTLIVEC: My se tady strašně nudíme.

LUCIÁŠ: Proč si nepořídíte televizi?

RYTÍŘ: Na co tele? Máme ducha.

- LUCIÁŠ:** Televize. Náš vynález. Výborná věc. Taková bednička pro zábavu. V ní můžeš sledovat třeba rytířský turnaj.
- RYTÍŘ:** Z bedničky se mám dívat na turnaj?
- LUCIÁŠ:** Ne. Ty sedíš před bedničkou a koně a rytíři budou v té bedničce.
- KOSTLIVEC:** Počkej, počkej. Kůň v bedničce? Strkal jsi někdy někam koně? Já jo. Tady tu zlomeninu mám na památku. *(ukazuje na nějakou kost na těle)*
- LUCIÁŠ:** Ale oni tam nejsou doopravdy. To jsou jenom takové pohyblivé obrázky.
- KOSTLIVEC:** Pohyblivé obrázky? To musí být pěkně drahé.
- LUCIÁŠ:** Dotujeme výrobu. Nám se to vrátí v dušičkách.
- RYTÍŘ:** No, takže jedna duše tě nevytrhne. Pojďme hrát.
- LUCIÁŠ:** To fakt nejde. V pracovní době jen za účelem získání duší. Na to jsou velice přísná pravidla.
- KOSTLIVEC:** A když si k tomu nalijeme dobré víno? *(odchází pro víno)*
- LUCIÁŠ:** Jo víno? Tak to bych možná jednu partičku mohl stihnout.
- RYTÍŘ:** A co ta vaše pravidla?
- LUCIÁŠ:** Jaké pravidla? Kdo rozdává?
- KOSTLIVEC:** Tady pan rytíř. A já nesu to víno.

Kostlivec pokládá na stůl džbán s vínem a poháry. Sedá si za stůl. Rytíř ho sleduje.

- RYTÍŘ:** Ty chceš pít víno?
- KOSTLIVEC:** No ano. Už jsem plnoletý. Mám 680 roků.

Rytíř jde k sutinám, vytáhne starý lavor a dá mu ho pod židli.

- RYTÍŘ:** Kdo to má pak vytírat.
- KOSTLIVEC:** Ale to je ponižující. Jak teď vypadám. Jako kdybych neudržel tohleto.
- RYTÍŘ:** No 680 let je 680 let.
- LUCIÁŠ:** Neboj, tady se ti nikdo smát nebude. Na zdraví.

Přituknou si a napijí se. Jde slyšet zvuk kapající vody a všichni se podívají na kostlivece a na lavor. Kostlivec jen rozpačitě pokrčí rameny. Začínají hrát.

- LUCIÁŠ:** A kde je zbytek?

KOSTLIVEC: Myslíš ducha?

LUCIÁŠ: No ducha a tu vaši paničku...

Bílá paní vejde do místnosti, ale Luciášovi za zády, takže o ní neví.

LUCIÁŠ: Já vám povím, já tady s ní být celou dobu zavřený na hradě, já už bych si věděl rady. Rozpálil bych ji do úplně běla.

Rytíř s kostlivcem sledují Bílou paní. Ta se blíží zezadu k Luciášovi.

KOSTLIVEC: No bílá už je.

LUCIÁŠ: Moc se s ní mažete. Flek!

BÍLÁ PANÍ: *(dívá se mu do karet)* S jedním trumfem? Pche!

LUCIÁŠ: Do pekla! To se nedělá!

Bílá paní odchází, ale ještě se zastaví u kostlivce a podívá se na jeho lavor. Pak se mu hlasitě zasměje a odejde pryč.

LUCIÁŠ: Jako led.

KOSTLIVEC: To zas byla ostuda *(odnáší lavor)*

LUCIÁŠ: Cos jí tehdy vlastně udělal?

RYTÍŘ: Nic zvláštního, běžná domácí hádka.

KOSTLIVEC: Proč ona tady vůbec straší? Nemá být v pekle?

RYTÍŘ: Třeba je peklo jen záležitost mužů.

LUCIÁŠ: *(smích)* Pánové, co se týká genderové vyváženosti, tak peklo by mohlo jít příkladem. Asi ji tu ještě něco drží.

RYTÍŘ: *(zvedne se)* Ticho! Někdo jde!

KOSTLIVEC: Kdo sem tak brzo po ránu leze?

RYTÍŘ: Je jich víc. Za chvíli jsou tu. Rychle schovat!

LUCIÁŠ: Máte štěstí. Zrovna jsem měl výborné karty.

Čert zmizí v kouři zpět do pekla.

KOSTLIVEC: Ten určitě.

Oba se schovají mimo jeviště.

OBRAZ 2

Na hradě

Do sálu vchází místostarosta Dřimal, ekonomka Kostohryzová a památkářka Blechová. Chodí po sále a prohlíží si ho.

KOSTOHRYZOVÁ: Tady to teda páchne. Jako v pekle.

DŘÍMAL: Spíš jako na veřejných záchodcích.

KOSTOHRYZOVÁ: To je to samé. A jaká je tu zima.

BLECHOVÁ: Středověké hrady se stavily z lámaného kamene, který měl výborné izolační schopnosti. Dokázal uvnitř udržet zimu... celou zimu.

DŘÍMAL: Já myslel, že to bylo kvůli obraně.

BLECHOVÁ: Ano, to taky. Proto ještě stojí.

DŘÍMAL: No ale moje buldozery si s tím už poradí.

BLECHOVÁ: Pane místostarosto. Co se bourání týče, náš památkový odbor vám dal jasné stanovisko. Jde o významnou kulturní památku, která má obrovský historický význam pro náš kraj. Proto doporučujeme částečnou rekonstrukci. Jsme zásadně proti demolici.

DŘÍMAL: Kulturní památka? Se na to podívejte. Vypadá to tady jako v prasečáku!

Ozve se dlouhé strašidelné zavytí.

KOSTOHRYZOVÁ: Co to bylo?

DŘÍMAL: Není první středa v měsíci?

KOSTOHRYZOVÁ: Ne, je druhé pondělí v dubnu.

DŘÍMAL: Tak to byla meluzína. Však je to tu samá díra.

BLECHOVÁ: Proto potřebujeme rekonstrukci.

KOSTOHRYZOVÁ: Dokážete si představit, kolik by taková rekonstrukce stála? Nezapomeňte, že máme ztrátový rozpočet.

BLECHOVÁ: Díky komu?

DŘÍMAL: Díky lidem, kteří mě zvolili. Tady paní ekonomka má pravdu.

KOSTOHRYZOVÁ: Slečna.

- DŘÍMAL:** Tady slečna, paní ekonomka, má pravdu. S takovou investicí jsme v rozpočtu nepočítali.
- BLECHOVÁ:** Tak možná příští rok?
- DŘÍMAL:** Příští rok stavíme parkovací dům u nemocnice a dopravní terminál na nádraží. A taky budeme opravovat ten most.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Který?
- DŘÍMAL:** Ten v Mostní ulici. Je na spadnutí.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ale ten je nový. Stavěla ho předloni, dokonce myslím, že vaše firma, pane místostarosto.
- DŘÍMAL:** To jsem ještě nebyl místostarosta.
- BLECHOVÁ:** Tu rekonstrukci toho mostu bude dělat zase vaše firma?
- DŘÍMAL:** A kdo jiný? Jiná firma to ani dělat nemůže. Vůbec neví, co všechno tam chybí. To se musí komplet vyměnit.
- KOSTOHRYZOVÁ:** To bude drahé.
- DŘÍMAL:** To doufám.
- BLECHOVÁ:** No a co s tím hradem?
- DŘÍMAL:** Tak proto jsme tady. Přejde pan architekt, má pro nás nějaké návrhy. A my je zhodnotíme jak z ekonomického pohledu, tak z pohledu památkářského.
- BLECHOVÁ:** Ten architekt má zkušenosti s historickými památkami?
- DŘÍMAL:** Ohromné. Plno jich už přestavěl na skvělé moderní penziony. Ani nepoznáte, že tam nějaké památky byly.
- BLECHOVÁ:** Ježíšmarja.
- KOSTOHRYZOVÁ:** A ten případný penzion by provozovala radnice? To snad ani nejde.
- DŘÍMAL:** Já myslím, že by ho radnice měla spíš pronajímat nějaké soukromé firmě, klidně i stavební, samozřejmě za nějaký rozumný pronájem.
- BLECHOVÁ:** To už snad trochu předbíháme, ne?
- DŘÍMAL:** Správně. Bůhví, s čím ten architekt přijde. Á, už je tady.
- Do sálu přichází architekt s příruční taškou.*
- DŘÍMAL:** Dobrý den, pane architektke, tady jsme.
- ARCHITEKT:** Dobrý den, pane Dřímale. *(podávají si ruce)*

DŘÍMAL: To je naše ekonomka, slečna paní Kostohryzová a památkářka, doktorka Blechová. Tak co, máte to pro nás?

ARCHITEKT: Myslíte ten penzionek, co jste si objednal?

DŘÍMAL: No, objednal. Řekněme, že to byla jedna z variant.

ARCHITEKT: Tak ten penzionek by šel. Vzhledem k velikosti by tedy šlo spíše o resort.

DŘÍMAL: Resort? To zní dobře.

BLECHOVÁ: Můžu vidět ty plány?

ARCHITEKT: Ale samozřejmě, proto jsme tady.

Vytáhne z tašky stavební plány a rozloží je na stole. Všichni se nad nimi skloní a architekt vysvětluje.

ARCHITEKT: Jak vidíte, prostor je dostatečně velkorysý, abychom zde mohli umístit dvě větší samostatné budovy, zde, mezi kterými je odpočinková zóna s vyhřívaným bazénem, zde. Na protějších stranách je víceúčelové sportovní hřiště, zde a samozřejmě restaurace. Ta bude tady. No a do pár kanceláří v přízemí umístíme finanční úřad, aby se neřeklo, že z toho lidi nic nemají.

KOSTOHRYZOVÁ: Počítáte i s přírodou?

ARCHITEKT: É, ano, u restaurace bude letní zahrádka.

DŘÍMAL: Výborně, já jsem spokojen.

BLECHOVÁ: Pane architektke, já teda nejsem stavař, ale podle toho plánu to vypadá spíše na novostavbu. Nebo jsem někde přehlídla původní zdivo a hradby?

ARCHITEKT: Samozřejmě ne. Projekt počítá s kompletní demolicí původního objektu.

BLECHOVÁ: To nemyslíte vážně. Vždyť je to historická památka!

ARCHITEKT: I to je vyřešené. V recepci zakomponujeme nástěnku s textem a fotkama, jak to tu vypadalo dřív. Návštěvníci to mají rádi, dodá to místu jisté zdání historické souvislosti.

BLECHOVÁ: Opravdu jenom zdání.

KOSTOHRYZOVÁ: Ale to všechno vypadá velice draze. Máte už předběžný rozpočet?

ARCHITEKT: Ještě ne. Ale podle mých zkušeností počítejte tak dvě stě miliónů.

KOSTOHRYZOVÁ: Dvě stě miliónů? Vždyť my máme ztrátový rozpočet!

ARCHITEKT: To souhlasí. Většina radnic, která s naší kanceláří spolupracovala, měla dřív nebo později ztrátový rozpočet.

DŘÍMAL: Ale ty peníze se městu vrátí, ne? Pokud bude firma šlapat a nastavíme vhodné, oboustranně výhodné nájemní podmínky, za pár let, kdo ví.

- BLECHOVÁ:** S tím já tedy kategoricky nesouhlasím. (*dojde k erbů na stěně*) Toto je cenná historická památka. Zdejší rytířský rod znala ve své době celá Evropa.
- ARCHITEKT:** To je jejich logo?
- BLECHOVÁ:** To je erb. Většinu kostelů, rybníků, lesů, ale třeba i naši radnici - to všechno udělali oni. V čtrnáctém století patřili k nejvýznamnějším šlechticům Českého království. Bohužel až do té nešťastné události v roce 1410, kdy zde byl sťat poslední rytíř Mikuláš Lev z Hernajsburgu.
- DŘÍMAL:** Za zpronevěru?
- BLECHOVÁ:** Nešťastná láska.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Och, nešťastná láska?
- BLECHOVÁ:** Podle pověsti miloval urozenou paní Perchtu z Kostomlat a unesl ji na svůj hrad. Tam s ní žil jako s manželkou, ale za ženu si ji nikdy nevezl. Perchta na něho tlačila, přemlouvala, vyhrožovala. Rytíř byl neoblomný. A když mu zase jednou takhle spílala, tak se neudržel a vyhodil ji z hradu.
- KOSTOHRYZOVÁ:** To není tak hrozné.
- BLECHOVÁ:** Letěla z hradeb velkým obloukem a dopadla na ty skály až dole u řeky.
- DŘÍMAL:** A co pak?
- BLECHOVÁ:** Normálně by mu to asi prošlo, ale okolní rody Mikuláše příliš nemusely. Tak toho využily a milý pan rytíř byl popraven zde, na svém hradě. Dokonce tady postavili pódium pro lidi, aby dobře viděli. Hlavu pak nabodli na hlavní bránu, aby se dívala směrem na Kostomlaty.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Hrůza!
- DŘÍMAL:** To jo, na takovou díru.
- KOSTOHRYZOVÁ:** No dovolte! Já se tam narodila.
- ARCHITEKT:** Kde bylo to popraviště?
- BLECHOVÁ:** (*ukazuje do plánu*). Tady. Jak je to pódium pro animační programy.
- ARCHITEKT:** Tak to jsem trefil dobře.

OBRAZ 3

Na hradě

BLECHOVÁ: *(dramaticky)* Ale to není vše. Krátce po jejich smrti začalo na hradě strašit. Lidem se začal zjevovat bezhlavý rytíř a bílá paní. Bílá paní pomáhá hodným lidem a rytíř trestá ty zlé.

DŘÍMAL: Jak přesně trestá rytíř ty s tou drobnou charakterovou vadou?

BLECHOVÁ: Usekne jim hlavu a pak ji nosí místo té své.

ARCHITEKT: Povídačky nevzdělaných středověkých primitivů.

Během povídání vejde do sálu Bílá paní. Udělá pár kroků, a když zjistí, že jsou tam cizí lidé, otočí se a zase zmizí. Všimne si jí pouze vyděšená Kostohryzová.

KOSTOHRYZOVÁ: A ta bílá paní nosí takový vysoký čepec?

BLECHOVÁ: Ano. Takzvaný hennin. V té době to byl oblíbený módní doplněk mladých šlechtičen. Něco jako dneska sluchátka.

KOSTOHRYZOVÁ: A má bílý závoj přes obličej, bílé rukavice a takový velký límec?

BLECHOVÁ: Přesně. Ale jak to víte?

KOSTOHRYZOVÁ: *(ukazuje)* Tam, tam byla!

BLECHOVÁ: Kdo? Kdo tam byl?

KOSTOHRYZOVÁ: Tam stála. Teda vlastně chodila. Ona...byla... bílá...

ARCHITEKT: Lucie Bílá?

KOSTOHRYZOVÁ: Bílá paní. Tady! Tady chodila.

Jde na místo a ukazuje, kde viděla bílou paní. Všichni ji sledují a nevšimnou si, že si k nim zezadu stoupl i duch, který přišel z opačné strany. Jenom stojí, nic nedělá.

BLECHOVÁ: Prosím vás, paní Kostohryzová, není vám dobře? Určitě jste přepracovaná.

DŘÍMAL: Na úradě? V pondělí ráno? Nemáte někdo u sebe vodu?

Všichni se po sobě dívají, nikdo nemá.

DŘÍMAL: *(na ducha)* Ani vy nemáte?

Duch pokrčí rameny. Dřímal mávne rukou, otočí se, ale pak se zarazí. Ostatní si ducha už taky všimnou a pomalu od něho ustupují.

DŘÍMAL: (potichu) Paní Blechová, ten je od vás, od památkářů?

BLECHOVÁ: (taky potichu, opatrně) Nee.

DŘÍMAL: Ani od vás není, pane architektke? Nějaký bílý kůň na zakázky?

ARCHITEKT: To si nemyslím. Ale možná někdo z vedení.

DŘÍMAL: Ví někdo, kdo by to mohl být?

Do sálu nenápadně vkročí kostlivec.

KOSTLIVEC: To je místní duch. Straší tady po nocích.

DŘÍMAL: Aha, díky. Opravdový duch? A kde se tady vzal?

KOSTLIVEC: Nevíme. Je tady z nás nejdýl.

Teď teprve všichni zaregistrují i přítomnost kostlivce. Začne zmatek, lidé lozí na stůl i pod stůl. Kostlivec s duchem se baví a straší je.

DŘÍMAL: To je kostra! To je chodící kostra!

BLECHOVÁ: Podle pověstí tady má strašit i kostlivec. Duch jednoho zadržného zedníka.

DŘÍMAL: Teď už tady chybí jen ten bezhlavý rytíř!

ARCHITEKT: Neříkejte to!

BLECHOVÁ: Už jde!

Do sálu opravdu vchází rytíř s mečem v hrudi. Pomalu se k nim blíží, všichni se bojí. První se vzpomíná Blechová.

BLECHOVÁ: Tak dost!

RYTÍŘ: Tak dost!

Strašidla přestanou strašit, lidé přestanou křičet.

RYTÍŘ: Kdo jste a co tu pohledáváte?

DŘÍMAL: My... my... my jsme zástupci magistrátu města. A kdo jste vy?

RYTÍŘ: My jsme zástupci z onoho světa. Strašidla.

Duch je mírně postraší, lidé se opět leknou.

DŘÍMAL: Nemůžete toho nechat? My tady děláme jen svou práci.

RYTÍŘ: My taky.

DŘÍMAL: A co po nás chcete?

- KOSTLIVEC:** Abyste se strachy podělali.
- ARCHITEKT:** V tom případě si myslím, že jsem na dobré cestě.
- RYTÍŘ:** Vy jste zástupci města? No, možná jsme nezačali nejlépe. Dovolte, abych se představil. Já jsem bezhlavý rytíř - Mikuláš Lev z Hernajsburgu.
- BLECHOVÁ:** Já vás znám!
- RYTÍŘ:** Vy mě znáte? To není možné. Vy zde také strašíte?
- DŘÍMAL:** Ne. Ta straší na radnici.
- BLECHOVÁ:** Já jsem Blechová.
- RYTÍŘ:** Z toho si nic nedělejte. Za nás toho bylo také plno. Stačí trocha terpentýnu do vlasů...
- BLECHOVÁ:** Ne. To je moje jméno. Já jsem památkářka a znám vás ze starých kronik.
- RYTÍŘ:** Tak to mě moc těší. Tady jsou mí společníci – kostlivec a duch.
- KOSTLIVEC:** Brej den.
- DUCH:** Hůůů!
- DŘÍMAL:** Já jsem Dřimal.
- RYTÍŘ:** Já si taky rád pospím. Ale já spíš ve dne.
- DŘÍMAL:** Já jsem místostarosta Jindřich Dřimal.
- RYTÍŘ:** Místostarosta?
- BLECHOVÁ:** To je něco jako purkmistr.
- RYTÍŘ:** Rozumím. Na vás si dám pozor. Za našich časů byli místní purkmistři pěkní šizuňkové.
- BLECHOVÁ:** Tak to se nezměnilo.
- RYTÍŘ:** Odkud pocházíte?
- DŘÍMAL:** Já jsem místní rodák.
- KOSTOHRYZOVÁ:** A já jsem Kostohryzová z Kostomlat.
- KOSTLIVEC:** Ježišmarjá! (*schová se za rytíře*)
- RYTÍŘ:** (*na kostlivce*) Na tu bych si, být tebou, dával pozor. (*na Kostohryzovou*) Omluvte, prosím, mého přítele, paní.

- KOSTOHRYZOVÁ:** Slečno.
- RYTÍŘ:** Prosím?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Já jsem ještě slečna.
- RYTÍŘ:** Tak to už spíš stará panna, ne?
- KOSTOHRYZOVÁ:** No dovoďte! Já jsem vedoucí ekonomického odboru.
- KOSTLIVEC:** Co říkala?
- RYTÍŘ:** Je to nějaký vedoucí komik. Ale ještě jeden ptáček by mě zajímal. (*ukazuje na architekta*) Vy jste kdo?
- ARCHITEKT:** Já jsem architekt. To je něco jako zedník - teoretik.
- RYTÍŘ:** Já vím moc dobře, kdo je to architekt. Můžete mi ukázat ty plány, o kterých jste mluvil?
- ARCHITEKT:** Ano, tady. Vy se vyznáte ve stavebních plánech?
- RYTÍŘ:** Samozřejmě. Víte, kolik hradů jsem už dobyl?
- Podává plány rytíři, ten je chvíli udiveně studuje. Plány má otočené, takže se dívá na prázdnou stranu.*
- RYTÍŘ:** Můj Bože. Vy z toho chcete udělat pustou poušť!
- KOSTLIVEC:** Takhle. (*otočí mu plány správně*)
- RYTÍŘ:** Aha, tady to pokračuje. Ale to je úplně jiné stavení. Komůrky pro služebnictvo!
- ARCHITEKT:** Luxusní rezort pro turisty.
- DŘÍMAL:** S hradem už tady jaksí nepočítáme.
- DUCH:** Hůůů!
- RYTÍŘ:** Nepočítáte?
- KOSTLIVEC:** A kde budeme strašit?
- ARCHITEKT:** V novém objektu počítáme s finančním úřadem.
- DŘÍMAL:** No a teď vážně. Jak sami jistě uznáte, tento objekt je v dezolátním stavu. Je to tu samá díra, prší sem, zdivo se rozpadá. Dlouhodobě neudržitelné. Dalo by se říct, že stavba přímo ohrožuje občany našeho města. To nesmíme připustit. A co se týká vás a vašeho strašení – máte na to povolení? Jste plátcí DPH? Jak daníte příjmy?
- RYTÍŘ:** My žádné příjmy nemáme. Strašíme tu zadarmo.

- DŘÍMAL:** Nic není zadarmo. Kvílí vám tu meluzína. Platíte poplatky OSE? Co zdravotní pojištění? Vy byste ho zrovna potřeboval (*ukazuje na meč v těle*). Co školení BOZP? Co požární ochrana? Co když vám sem na kontrolu přijde hygiena?
- RYTÍŘ:** Co to je?
- ARCHITEKT:** Pracovní prostor, hlodavci, tepelné zpracování masa...
- KOSTLIVEC:** Asi myslí mučírnou.
- DŘÍMAL:** A to jsem nezačal se sociálkou. Jak já to vidím, tady nemáte co pohledávat. Hrad se bude bourat.
- BLECHOVÁ:** To není jisté. Náš odbor vydal zamítavé stanovisko a o celé věci ještě bude hlasovat zastupitelstvo.
- DŘÍMAL:** A já vám říkám, že koaliční jednání už proběhlo a většina zastupitelů bude pro. Bourat se bude a basta. Peníze už přitečou.
- RYTÍŘ:** (*zařve*) Nic se bourat nebude! A poteče tady jenom krev! (*na kostlivce*) Pomoz mi to vytáhnout.

Kostlivec pomůže rytíři vytáhnout meč. Ten se s ním obrátí na delegaci.

- DŘÍMAL:** Co chcete dělat? My nemáme žádnou zbraň.
- RYTÍŘ:** Tak to aspoň nebude dlouho trvat.
- ARCHITEKT:** Přece byste nerozsekal neozbrojené civilisty!
- RYTÍŘ:** To je moje oblíbená zábava! Tak jakou hlavičku si dneska nasadím?
- KOSTLIVEC:** Hlavně ne Kostohryzovou.
- RYTÍŘ:** Purkmistrovu hlavu ještě nemám ve své sbírce!

Dřimal klesá na kolena a prosí jako malý kluk.

- DŘÍMAL:** Prosím ne! Ušetřete mě.

Rytíř zastaví strašení.

- RYTÍŘ:** Škoda si sebou špinit meč, pacholku. Teď všichni vypadněte! A pamatujte si, že tento hrad se bourat nebude! Stojí tady už osm set let, a dokud tu budu já, tak se na ten hrad nešáhne! To si zapíšte za uši.
- ARCHITEKT:** Ano, já osobně vyhotovím zápis z dnešního briefingu.
- RYTÍŘ:** Tak už padejte!

Strašidla je ještě na cestu postraší a všichni lidé utečou. Rytíř si unaveně sedá. Přichází bílá paní.

- BÍLÁ PANÍ:** Pobavili jste se?

RYTÍŘ: Ani ne.

KOSTLIVEC: Něco mi říká, že jsme se jich úplně nezbavili.

RYTÍŘ: To je jasné.

BÍLÁ PANÍ: Musíme něco vymyslet.

RYTÍŘ: Obávám se, že právo je na jejich straně.

BÍLÁ PANÍ: To jste rytíř?

RYTÍŘ: Vždyť jsem je vyhodil.

BÍLÁ PANÍ: Ano, vyhazovat lidi, to vy umíte.

Odchází pryč.

RYTÍŘ: A ty mi dej taky pokoj.

OBRAZ 4

V kanceláři

Kancelář pro starostku a její asistentku Marii. Jednací stůl, židle, skříň a okno. V kanceláři je zatím pouze Marie. Ťuká do počítače dopis a nahlas si ho přitom formuluje.

MARIE: Vážená paní Skuhravá. Děkujeme za zasláné připomínky týkající se vaší sousedky. Bohužel vám musíme sdělit, že žádná vyhláška nezakazuje příliš dlouho pověšené prádlo v sušárně. Co se týká hlasitého bouchání dvířky od schránky, je nutné se obrátit na místní hygienickou stanici. S pozdravem...blá, blá, blá. Jó, toto je slušný úřad, ne fízlárna.

Ozývá se hluk, skupina hádajících se osob se blíží ke kanceláři. Dovnitř pak vchází starostka, následovaná Dřímalem, Kostohryzovou a Blechovou. Dřímál mluví na starostku.

DŘÍMAL: Musíme neprodleně zasáhnout! Je nutná okamžitá náprava! Dějou se tam hrozné věci.

KOSTOHRYZOVÁ: Takhle dlouhá věc mu čouhala z těla! (*ukazuje délku meče*)

DŘÍMAL: Toto je výjimečná situace. Musíme svolat krizový štáb!

STAROSTKA: Tak to by stačilo. O jak starou záležitost jde?

BLECHOVÁ: Asi osm set let.

STAROSTKA: Tak to snad ještě pět minut počká. Teprve jsem přišla. Sedněte si.

Starostka si odkládá věci, ostatní si sedají ke stolu.

STAROSTKA: Tak, kdo je schopen mi v klidu a bez přehánění vysvětlit, co se vlastně stalo?

DŘÍMAL: Já bych...

STAROSTKA: Vy ne!

KOSTOHRYZOVÁ: Takhle dlouhý ho měl! (*ukazuje*)

STAROSTKA: Řekla jsem bez přehánění. Takže paní Blechová?

BLECHOVÁ: Já se pokusím. Takže, dnes ráno jsme byli na Hernajsburgu na schůzce s architektem. Tady pan místostarosta chce totiž hrad zbourat a postavit tam rekreační středisko.

STAROSTKA: O tom nic nevím. Je to pravda?

DŘÍMAL: Nesmysl. Rekreační střediska stavělo ROH. Já tam plánuju moderní resort.

STAROSTKA: O tom se ještě vůbec nejednalo. Tak dál.

- BLECHOVÁ:** Na hradě jsme potom byli zaskočeni...
- DŘÍMAL:** Spíš přepadeni.
- KOSTOHRAZOVÁ:** Znásilnění!
- BLECHOVÁ:** Já myslím, tedy spíše překvapeni, skupinkou historických strašidel, která hrad obývá a kterým prý hrad patří.
- STAROSTKA:** Squateři?
- BLECHOVÁ:** Ne. Opravdová strašidla. Bezhlavý rytíř, kostlivec a duch.
- MARIE:** A bílá paní?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ano! Ta taky. Ona byla úplně bílá! A na hlavě jí stál Lenin.
- BLECHOVÁ:** Hennin se tomu říká. Prostě nás tam překvapili, a když zjistili, že se bude jejich hrad bourat, byli trošku nedůtkliví.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Vrhli se na nás jak zvířata! Ten kostlivec mě chtěl znásilnit!
- BLECHOVÁ:** Jo? A čím prosím vás?
- DŘÍMAL:** A vůbec, to není jejich hrad. Hernajsburg patří lidem. Strašidla musí pryč!
- MARIE:** Strašidla jsou taky lidi.
- DŘÍMAL:** Nepoučujte. Vy jste tady jenom sekretářka.
- Marie na něho nenápadně vyplázne jazyk.*
- STAROSTKA:** Takže, jestli jsem to dobře pochopila, na hradě máme strašidla. A vy jste ta strašidla našťvali.
- DŘÍMAL:** To je snad jedno. Ta strašidla musí pryč a to okamžitě.
- STAROSTKA:** To není tak jednoduché. Marie má pravdu. I strašidla byla jednou lidi. Dokonce občané našeho města. Musíme se k nim podle toho chovat.
- DŘÍMAL:** Ale to je blbost. Jsou to nadpřirozené bytosti. Já bych si jich vůbec nevšímal.
- BLECHOVÁ:** A že jste před nimi vyskočil na stůl jak veverka.
- DŘÍMAL:** Správně. Správně. Představují obecné ohrožení!
- STAROSTKA:** Jestli představují obecné ohrožení, tak to musí řešit městská policie.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ano, naši strážníci. Ti už s nimi zatočí.
- DŘÍMAL:** Naši strážníci? Ti dokážou zatočit tak leda s flaškou rumu. To se musí rázně, bez slitování.

STAROSTKA: Musíme napřed zjistit, jaký status tyto bytosti mají. A hlavně jaký vztah mají k Hernajsburgu. Jsou to bývalí majitelé? Jsou to vlastníci? Nebo dědicové?

DŘÍMAL: Jací dědicové? Po kom by asi tak dědili? Po svých praprapravncích?

STAROSTKA: Marie, zavolejte našeho právníka. Třeba bude něco vědět.

Marie telefonuje právníkovi.

KOSTOHRYZOVÁ: Ano, náš právník. Konečně rozhodne spravedlnost.

DŘÍMAL: Náš právník, jo? Ten kašpar? Ten se nedokáže rozhodnout ani co je dnes za den.

STAROSTKA: Potřebujeme se opřít o nějakou právní rovinu, než něco rozhodneme.

DŘÍMAL: No tak to teda hodně štěstí. To si užijete, s kašparem.

Ozve se zaklepání a vchází Kašpar.

KAŠPAR: Dobrý den.

STAROSTKA: Dobrý den, pane Kašpare. Pojdte. Máme tady jeden právní problém.

KAŠPAR: Aha. Mám na to objednat právní posudek?

STAROSTKA: Ne. Vy jste náš právník, vy nám to rozhodnete.

KAŠPAR: (*viditelně nervózní*) Já. Rozhodnout? A o co by jako mělo jít?

STAROSTKA: Na hradě Hernajsburgu straší tři mrtví lidé.

KAŠPAR: Tři mrtví?

KOSTOHRYZOVÁ: Ne, čtyři! Já viděla čtyři!

BLECHOVÁ: Ale oni nejsou mrtví. Oni tam straší.

DŘÍMAL: Když tam straší, tak jsou mrtví. Kdyby nebyli mrtví, tak nestraší na hradě, ale u nás v čekárně. Jako ostatní. To dá rozum.

STAROSTKA: Potřebovali bychom vědět, jaký tyto bytosti mají oficiální status. Jak s nimi máme zacházet.

MARIE: Jako s lidma!

KOSTOHRYZOVÁ: To nikdy. Tihle jsou ještě horší, než lidi v čekárně!

DŘÍMAL: Mlčet! Tak co, Kašpare, jsou to lidi, nebo ne?

KAŠPAR: Já nevím, je to složitý právní problém. Oni vznášejí nějaké restituční nároky?

KOSTOHRYZOVÁ: Ano, oni se tam úplně vznášejí!

- STAROSTKA:** Zatím žádné nároky nevznášejí, ale musíme být připraveni na všechno.
- KAŠPAR:** Existují nějaké právní listiny, které by těm bytostem zajišťovaly vlastnictví nemovitosti?
- BLECHOVÁ:** Možná nějaké staré kroniky.
- DŘÍMAL:** Oni jsou mrtví! Mrtví! Mrtví nemají na nic právo.
- KAŠPAR:** Mrtví mají právo na důstojný odpočinek. Pokud se ho rozhodli trávit aktivní formou, nemáme právo jim v tom bránit.
- BLECHOVÁ:** Dala by se rekonstrukce hradu považovat také za omezování jejich práva?
- MARIE:** Rekonstrukce by jim jenom prospěla. Na tu právo mají.
- DŘÍMAL:** A vy máte kolik semestrů právnické fakulty?
- MARIE:** Já mám zdravý selský rozum.
- KAŠPAR:** Se zdravým rozumem náš právní systém nepočítá.
- DŘÍMAL:** Naštěstí.
- KOSTOHRYZOVÁ:** A nezapomínejme, že na rekonstrukci nemáme v rozpočtu finanční prostředky.
- STAROSTKA:** To je, bohužel, další pohled na věc. Takže, ať se hneme z místa. Paní Blechová, vy projdete dostupné historické dokumenty a vypracujete možnou vlastnickou strukturu hradu Hernajsburgu. Paní Kostohryzová, vy mi navrhnete rozpočtové úpravy tak, abychom vyšetřili peníze na případnou rekonstrukci.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Kolik?
- STAROSTKA:** Řekněme deset miliónů. Dále, právní analýzu postavení strašidel k předmětné nemovitosti vypracuje pan Kašpar.
- KAŠPAR:** Myslíte mě?
- STAROSTKA:** Je tady snad víc Kašparů?
- MARIE:** To je zajímavá otázka.
- STAROSTKA:** A chci to všechno do zítřka. Je to jasné?
- DŘÍMAL:** Já jen upozorňuji, že změny rozpočtu by muselo schválit zastupitelstvo.
- STAROSTKA:** To se hodí. Zrovna jdu na koaliční radu. Můžeme to tam předjednat. Tak prosím do práce.

Všichni odchází, v kanceláři zůstane pouze Dřímal a Kostohryzová.

OBRAZ 5

V kanceláři

- DŘÍMAL:** Paní Kostohryzová, můžete ještě chvíli zůstat?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Stále slečna.
- DŘÍMAL:** Já zapomínám, odpusťte. Myslíte si, že těch deset miliónů najdete?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Asi ano. Všechny odbory mají rezervy.
- DŘÍMAL:** A proč vlastně?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Aby na konci roku mohly vykázat úspory.
- DŘÍMAL:** Aha. No víte, slečno Kostohryzová, já jsem si všiml, že těm bestiím na hradě nejste příliš nakloněna.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Jsou to nebezpečné zrudý.
- DŘÍMAL:** Přesně. Tak mě napadlo, proč jim to ulehčovat, že?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Jak to myslíte?
- DŘÍMAL:** Ten rozpočet. Vy jste velice chytrá dáma. Víím, že se peníze dají vyšetřit. Ale co je vyšetřit tak, aby to někoho bolelo?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Já vám nerozumím.
- DŘÍMAL:** Podívejte se, paní...
- KOSTOHRYZOVÁ:** Slečno.
- DŘÍMAL:** Slečno. A jak to, že vlastně slečno? Taková zkušená chytrá žena, jako vy.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Znáte to. Moc práce a do společnosti se příliš nedostanu. Jak se říká, ještě jsem nepotkala toho pravého.
- DŘÍMAL:** Spíš jste nepotkala toho, kdo by vás byl hoděn. Vždyť vy jste ještě pořád velice atraktivní slečna. Já bych vám nehádal víc, než pětáctýřicet.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Je mi třicet sedm.
- DŘÍMAL:** Tak vidíte. A pořád sama. Jako já.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Vy jste taky ještě nenašel tu pravou?

- DŘÍMAL:** Já už jsem ty pravé našel tři. Ale nějak nám to neklapalo. Jak říkáte, pořád jsem byl ve společnosti, nebyl čas na práci doma. Představte si to. Člověk přijde utahaný domů a večeře nikde. Chci začít mluvit o své práci, ale místo toho musím poslouchat, jak se měla ona. Řeknu vám, někdy jsem měl chuť je zastřelit.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Opravdu?
- DŘÍMAL:** Ale ještě nehážu flintu do žita. Pořád doufám, že potkám tu pravou.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Já taky.
- DŘÍMAL:** Jak se vlastně jmenujete křestním jménem?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Vladěna.
- DŘÍMAL:** Vladěna. To je krásné jméno. Jako z pohádky.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Myslíte? Vladěna Kostohryzová. To se mi nikdy nelíbilo.
- DŘÍMAL:** Tak s tím příjmením jde vždycky něco udělat. Stačí jen potkat toho pravého. A kdo ví, třeba už je blízko.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Já už nedoufám.
- DŘÍMAL:** Myslíte, že my dva bychom mohli...
- KOSTOHRYZOVÁ:** (vzrušeně) Ano?
- DŘÍMAL:** Si začít tykat?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ano!
- DŘÍMAL:** Já jsem Pepa. A mohl bych mít k tobě ještě jednu prosbu, Vladěnko?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Cokoliv budeš chtít, Pepíčku.
- DŘÍMAL:** Že bychom spolu...
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ano?
- DŘÍMAL:** Nějak pohnuli s tím rozpočtem.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Aby to někoho bolelo?
- DŘÍMAL:** My si rozumíme, Vladěnko.
- KOSTOHRYZOVÁ:** (zamyslí se) Starostka tam má jeden projekt. Speciální lékařskou péči pro seniory. Chce platit doktorům za to, že budou důchodce navštěvovat doma. Tam by se dal nějaký miliónek vyškrábnout.
- DŘÍMAL:** Ten projekt nepustí, ten má kvůli hlasům od důchodců.

KOSTOHRYZOVÁ: No právě. Když nic, tak aspoň získáme čas.

DŘÍMAL: To by mohlo vyjít. Vladěnko, ty jsi poklad.

V tu chvíli se vrátí do místnosti Marie, ale Dřimal s Kostohryzovou si jí nevšimnou. Marie je nenápadně poslouchá.

KOSTOHRYZOVÁ: No a ty musíš vymyslet, jak se do té doby zbavit těch strašidel na hradě.

DŘÍMAL: Já už mám určitý plán.

KOSTOHRYZOVÁ: Ty policajty?

DŘÍMAL: Ty raději ne, ti musí postupovat podle zákonů. *(ztiší hlas)* Ale mám pár známých, kteří na zákony zas tak nehledí.

Kostohryzová naznačí podříznutí, ale Dřimal ukáže spíš jen pěst.

KOSTOHRYZOVÁ: Odkud znáš takové lidi?

DŘÍMAL: Nebyl jsem vždycky místostarostou. Když stavíš fabriky a supermarkety, vždycky se najde někdo, komu se to nelíbí. Pak přijdou na řadu Arny a Sylvestr. Potížíš pak ještě rádi souhlasí s prodejem pozemku.

KOSTOHRYZOVÁ: Jsou spolehliví?

DŘÍMAL: Věřím jim. Jako tobě.

KOSTOHRYZOVÁ: Ach.

DŘÍMAL: Navíc jsou mi zavázáni za nějakou tu službičku. Tak mě napadá, Vladěnko, jak by se ti líbilo být ředitelkou nového luxusního rezortu?

Marie bouchne dveřmi, jakože zrovna přichází. Dřimal s Kostohryzovou se leknou.

DŘÍMAL: Pojdme do mé kanceláře, tam to dořešíme.

Oba odcházejí. Marie čeká, až odejdou. Potom odchází také.

MARIE: Tak to teda ne, tady se musí zakročít.

OBRAZ 6

Na hradě

Noc na hradě. Na stole pohozené poháry na víno. Sem tam někdo smutně houkne. Do sálu vejde duch a snaží se strašit. Přichází rytíř a okřikne ho.

RYTÍŘ: Nech toho, dneska na to nemám náladu.

DUCH: (*uraženě*) Hůůů, hůůů.

RYTÍŘ: Ty mi něco povídej o pracovní době. (*rozhlíží se kolem*) Když nám to tu nezboří, stejně nám to spadne na hlavu.

Přichází kostlivec a už z dálky mává lavorem. I duch se těší.

RYTÍŘ: Zapomeň, žádné víno už nemáme.

KOSTLIVEC: Ale budeme mít. Luciáš slíbil, že nějaké přinese.

RYTÍŘ: To jeho víno je kyselé a smrdí po síře. A úplně ti obrátí žaludek naruby.

KOSTLIVEC: Mně to se žaludkem nic nedělá. Ale mám po něm na lebce takové praskliny.

Sedají si ke stolu, kostlivec si pod svou židli dává lavor. Přichází bílá paní.

BÍLÁ PANÍ: Mohu si také přisednout?

Kostlivec okamžitě nabízí své místo, ale kvůli lavoru je odmítnut. Rytíř galantně přisune bílé paní židli.

RYTÍŘ: Ale samozřejmě, má paní.

BÍLÁ PANÍ: Nikdy jsem nebyla tvou paní.

RYTÍŘ: Já nevěděl, že trváš na takových středověkých formalitách.

BÍLÁ PANÍ: Svatba není středověká formalita.

RYTÍŘ: A proč jsi se tak najednou rozhodla nás poctit svou návštěvou? Po tolika letech.

BÍLÁ PANÍ: Přece máme jeden společný zájem. Náš domov je v ohrožení.

KOSTLIVEC: Co na to říkáte, paní? Vás nenapadá, jak se z té bryndy dostat?

BÍLÁ PANÍ: Bohužel. Lámu si s tím hlavu celý den.

RYTÍŘ: To je jednoduché. Až přijdou dělníci, tak je tak vyděsíme, že se zastaví až někde za Prahou.

BÍLÁ PANÍ: Nebud' dětinský, rytíři. Tady budou makat tvrdí chlapi z Ukrajiny. Potomci Kozáků. Těm nějakým mečíkem strach nenaženete. Mě spíš zaujalo to, co říkala ta paní.

KOSTLIVEC: (*vyděšeně*) Kostohryzová?

BÍLÁ PANÍ: Ne, ta druhá.

RYTÍŘ: Ta zablešená?

BÍLÁ PANÍ: Blechová. Ta přece chtěla, aby se hrad opravil. Tu musíme podporovat.

RYTÍŘ: Ale větší slovo má ten purkmistr. Ten lapka a šejdíř. Toho nám byl opravdu čert dlužen.

Přichází Luciáš s lahví vína.

LUCIÁŠ: Toho jsem vám nedlužil. Toho jste dostali zadarmo.

KOSTLIVEC: Ahoj, Luciáši. Neseš víno?

Duch poskakuje kolem Luciáše jako pes, těší se na víno.

LUCIÁŠ: Jasně. Vidím, že potřebujete povzbudit. Mám nalít všem?

RYTÍŘ: (*na bílou paní*) Co říkáš, má drahá, dáš si s námi? Když už máme ten smutek.

BÍLÁ PANÍ: Dám si s vámi. Ale ne na smutek. Na naději.

LUCIÁŠ: Tomu říkám řeč. Naděje. Té máme tam dole plno.

KOSTLIVEC: Jak to?

LUCIÁŠ: Každý, kdo k nám přijde, ji musí nechat před bránou. Nám už se tam válí tolik planých nadějí. Tak teda na naději!

Všichni si tuknou a připijí.

RYTÍŘ: To je zase ten tvůj bolehlav?

LUCIÁŠ: No dovol. To je moravský muškát, ročník 1520. Ten tehdy posílali z Moravy až do Prahy! Prý je tak dobrý, že se hodí jenom pro Pražáky.

BÍLÁ PANÍ: No a ty bys nám nemohl pomoci? Vyznáš se v dnešním světě víc, než my.

LUCIÁŠ: To je těžké, pomoc od čerta. Víte, jak to vždycky dopadá. Skončí to tím, že se budeme snažit přechytračit jeden druhého. To je tak trapné.

KOSTLIVEC: Tak aspoň poradit.

LUCIÁŠ: Tady je každá rada drahá.

BÍLÁ PANÍ: Co si takhle najmout právníka?

- LUCIÁŠ:** Zas tak drahé ty moje rady nejsou. Hele, vy potřebujete mít spojence na radnici. Někoho, kdo pomůže přesvědčit zbytek lidí, kteří o tom budou hlasovat.
- RYTÍŘ:** Hlasovat? O tom nerozhodne rychtář?
- LUCIÁŠ:** Kdepak, oni tady totiž mají demokracii.
- RYTÍŘ:** Demo co? To je zase nějaký váš pekelný vynález?
- LUCIÁŠ:** Demokracie? Těžko říct. My máme za to, že to vymysleli ti nahoře. A ti zas tvrdí, že je to naše práce. Ale ticho, někdo jde.

Všichni ztichnou a poslouchají. Luciáš větrí.

- LUCIÁŠ:** Je to žena. Z radnice.
- KOSTLIVEC:** *(vyděšeně)* Kostohryzová. Jde po mně! Já to tušil.

Do sálu vejde Marie. Opatrně se blíží ke stolu.

- MARIE:** Dobrý večer vespolek.

Strašidla si jí chvilku nedůvěřivě prohlíží. Pak ji bílá paní pozná.

- BÍLÁ PANÍ:** Ale to je přece Maruška!
- RYTÍŘ:** Ano, naše Maruška! Ty jsi ale zestárla.
- BÍLÁ PANÍ:** Toho si nevšímej, Maruško, takový je on pořád.

Všichni se s Marií vítají. I duch má radost.

- MARIE:** To jsem ráda, že jste mě poznali. Dlouho jsem tu nebyla.
- KOSTLIVEC:** A co jsi celou tu dobu dělala?
- MARIE:** Normálka. Šla jsem na střední, pak na vysokou, potom svatba, do toho nějaké děti... A co u vás nového?
- RYTÍŘ:** *(přemýšlí)* Nového? Za tak krátkou chvíli?
- KOSTLIVEC:** Máme nový lavor!
- BÍLÁ PANÍ:** Ale je u nás něco nového. Chtějí nám zbourat náš hrad. A ty jsi pryč z radnice. Konečně tam budeme mít zastání.
- MARIE:** To nevím. Já tam dělám jenom sekretářku.
- RYTÍŘ:** *(podezíravě)* Sekretářku? To jako nevěstku?

MARIE: Ne každá sekretářka je nevěstka. Já dělám přímo v kanceláři starosty. Vlastně kvůli tomu jsem za vámi přišla.

RYTÍŘ: No a jak se na to dívá rychtář? Ten chce náš hrad taky zbourat?

MARIE: My teď máme paní starostku.

RYTÍŘ: Rychtář umřel?

MARIE: Ne, my jsme si ji zvolili. Ale ona hrad zbourat nechce. Bohužel, na ní to nezáleží.

LUCIÁŠ: No jo, tady se o všem hlasuje. Oni jsou tím úplně posedlí.

MARIE: A navíc je tam ten Dřímal. Místostarosta. Co jste mu udělali? Chtějí vás s Kostohryzovou vyštvat. *(na kostlivce)* A ty prý jsi ji dokonce znásilnil.

KOSTLIVEC: Já? Kostohryzovou? I kdyby to bylo technicky možné, mám svou úroveň!

MARIE: No asi budete mít návštěvu. Dva bouchači vás mají vystrašit.

RYTÍŘ: Nás? Strašidla? Pche, těch se nelekne a z hradu je vyhodíme...

BÍLÁ PANÍ: Pořád to tvoje vyhazování.

MARIE: Vy jste mu ještě stále neodpustila?

Duch zakroučí hlavou, že ne.

LUCIÁŠ: Ticho! Už jdou!

Duch začne vyplašeně strašit.

RYTÍŘ: Neboj, my je srovnáme.

LUCIÁŠ: No nic, já poletím. Do pozemských konfliktů máme zákaz vměšování.

MARIE: Já myslela, že ty hrůzy máte na svědomí právě vy.

LUCIÁŠ: My? My se od vás učíme! *(se smíchem mizí)*

RYTÍŘ: A ty, Maruško, už raději běž. Nebude to hezká podívaná. Poteče krev.

MARIE: Tak se dobře bavte. A já se zkusím u starostky přimluvit. *(odchází)*

RYTÍŘ: A my pojďme. Připravíme se na návštěvu.

KOSTLIVEC: Dneska vezmu to strašení pěkně od podlahy.

Lehne si na zem jako kostra. Rytíř s duchem odchází.

OBRAZ 7

Na hradě

Do přítmi sálu vchází Arny a Sylvestr. V drsném oblečení, ozbrojení noži a baseballovými pálkami. Obchází po sálu a všechno si prohlíží.

SYLVESTR: Tady nikdo není, Arny.

ARNY: Pepan říkal, že tu jsou. Tak tady taky budou.

SYLVESTR: Bezdomovci?

ARNY: Asi. Dostanou nakládačku.

SYLVESTR: Takže zlámané kosti?

ARNY: Hlavně nezabíjet, Sylvestře.

SYLVESTR: Neboj. Ale na křupání kostiček se už těším. Vyberu si nějakého pěkně kostnatého.

Kostlivec nenápadně ukazuje, že se těší. Oba k němu opatrně dojdou. Sylvestr ukáže na kostlivce.

SYLVESTR: Ty vole, tady leží mrtvá modelka!

ARNY: Co blbneš, to je kostra. A bude dost stará.

SYLVESTR: No jo, asi jinej gang.

ARNY: My hledáme živý.

V pozadí duch párkrát divoce vyskočí, zamává a zase zmizí. Všimne si ho jenom Sylvestr.

SYLVESTR: Co bylo zas tohle?

ARNY: Něco jsi viděl?

SYLVESTR: Jo. Připomnělo mi to protialkoholní léčebnu.

ARNY: Dej pokoj. Co je to tady na stole?

Arny ukazuje na pohárky s vínem. Sylvestr ochutná.

SYLVESTR: Víno. Ještě teplé. Nebudou daleko.

ARNY: *(třískne pálkou o stůl)* Tak už vylezte, parchanti! Víme, že jste tady.

SYLVESTR: Jo. Pěkně si popovídáme.

Přichází rytíř s mečem v těle

- ARNY:** Aha, tady je jeden.
- SYLVESTR:** Bacha, má mačetu!
- ARNY:** Ale v břichu. Někdo nás předběhl.
- RYTÍŘ:** Teď zaplatíte!
- SYLVESTR:** My už jsme dostali zaplaceno.
- ARNY:** (výhružně) A teď si ty peníze odpracujeme.
- SYLVESTR:** My máme taky zbraň. (ukáže nůž)
- RYTÍŘ:** Tomu říkáš zbraň?

Rytíř začne pomalu ze svého těla vytahovat meč. Oba bouchači hrůzou ustupují.

- SYLVESTR:** To je hustý! Já mizím.

Chce utéct, ale kostlivec ho chytí za nohu a pomalu vstane. Vylekaný Sylvestr zaútočí na kostlivec a Arny na rytíře. Nastane bitka. Arny bodne rytíře, ale tomu je to jedno a pěstmi a mečem naplocho Arnyho úplně zničí. Kostlivec si proti Sylvestrovi pomáhá lavorem. Zapojí se i duch. Když bitka skončí, leží oba bouchači bezvládně na zemi. V sále se rozední, přichází bílá paní. Rytíři zůstal nůž v těle.

- RYTÍŘ:** Bít se uměli, to se musí nechat. Inu Kozáci.
- BÍLÁ PANÍ:** Jsou mrtví?
- RYTÍŘ:** Blazniš? Chceš, aby ti dva tady strašili s námi?
- KOSTLIVEC:** Já jsem tomu svému zlomil malleolus lateralis.
- RYTÍŘ:** To je která kost?
- KOSTLIVEC:** To je ta, která se nejhůř hojí.
- BÍLÁ PANÍ:** (vyděšeně) Máš nůž v těle!
- RYTÍŘ:** To je jenom škrábnutí.

Bílá paní mu ho opatrně vytáhne a láskyplně mu zranění ošetří.

- RYTÍŘ:** Takhle ses o mě nestarala, ani když jsem se vrátil z války.
- BÍLÁ PANÍ:** To se s tebou nedalo mluvit.
- RYTÍŘ:** A teď se se mnou dá mluvit?
- BÍLÁ PANÍ:** (váhavě) Někdy.

KOSTLIVEC: A co tady s těma dvěma? Mám je vyhodit z okna?

RYTÍŘ: Tady už se nikdo vyhazovat nebude. Mám lepší nápad. Co je takhle poslat zpátky na radnici?

KOSTLIVEC: To by šlo. Zavřeme je do hladomorny a zítra je pošleme tam, odkud přišli.

Duch začne kolem poskakovat a prosit.

RYTÍŘ: Ale jo, můžeš je tam vzít ty. Ať si taky užijou legrace. A nezapomeň, že mimo hrad jsi neviditelný.

Duch radostně souhlasí.

RYTÍŘ: *(na bílou paní)* Myslíš, že to teď bude lepší?

KOSTLIVEC: Určitě jo.

RYTÍŘ: Já se ptal mojí paní.

BÍLÁ PANÍ: I když si to lidé myslí, já neumím předpovídat budoucnost.

RYTÍŘ: Já myslel, jestli to bude lepší mezi námi.

KOSTLIVEC: Mezi námi už to lepší být nemůže.

RYTÍŘ: Tebe jsem zrovna nemyslel.

BÍLÁ PANÍ: Jak říkám, do budoucnosti nevidím.

OBRAZ 8

V kanceláři

V kanceláři sedí Marie. Ťuká do počítače další dopis a nahlas si ho formuluje.

MARIE: Vážený pane Kolohnáte. Vaše žádost o dotaci na turnaj mistrů ve střelbě z kuše byla zamítnuta. Váš kušový spolek... to je blbost ... váš kušistický spolek, váš kušovitý, kušatý... to nemůžou střílet z něčeho jiného? Váš sportovní spolek dosud nezaslal vyúčtování za minulé roky a není tak možná transparentní kontrola. S pozdravem, místostarosta Dřímál, blá, blá, blá. Z nás si tady nikdo střílet nebude.

Do místnosti přichází Dřímál, Kostohryzová, Blechová a Kašpar. Sedají si ke stolu. Kostohryzová má s sebou papíry, Dřímál velké role stavebních plánů.

DŘÍMAL: Jdeme na tu schůzi.

MARIE: Starostka za chvíli přijde.

DŘÍMAL: *(na ostatní)* Já vám říkám, že na strašidla se musí jejich zbraněmi. Pěkně je vyděsit!

BLECHOVÁ: Jak chcete vystrašit strašidla?

KAŠPAR: Jsou to lidé? Nejsou. Mají tam co dělat? Nemají. Pokud během demolice neutečou, mají smůlu a nám nebude hrozit žádný postih.

BLECHOVÁ: Vy jste se zbláznil.

DŘÍMAL: To nestačí. My je musíme zlikvidovat. Když jim zbouráte barák, tak co? Seberou se a půjdou strašit třeba tady na radnici.

KOSTOHRYZOVÁ: To né! Ten kostlivec mě zase bude to!

DŘÍMAL: Řeknu vám, já se teď přihlásil do klubu kušistů. Výborní kluci. Slíbil jsem jim nějaké dotace, tak mi teď vychází vstříc.

BLECHOVÁ: To chcete jít na ty strašidla s kuší? Vždyť ten chlap měl v sobě meč.

DŘÍMAL: No právě. Když bude mít v sobě ještě pár šípů, tak už se nevyspí vůbec. Bude jak ježek! *(smích)*

KAŠPAR: Jak vůbec spí ježci?

DŘÍMAL: Velice opatrně.

Přichází starostka. Zdraví se se všemi a sedá si.

- DŘÍMAL:** Paní starostko, jsem rád, že jsme se sešli. Chtěl bych probrat plán revitalizace hradu Hernajsburgu.
- STAROSTKA:** Myslíte tu revitalizaci, která počítá s úplnou demolicí?
- DŘÍMAL:** Ten plán můžeme samozřejmě ještě přepracovat. Například bychom mohli nechat mučírnu a udělat z ní wellness.
- STAROSTKA:** Předbíháme. Postupně. Paní Blechová, co jste zjistila o vlastnících hradu?
- BLECHOVÁ:** Nic moc. (*čte z papíru*) Rytíř Mikuláš Lev z Hernajsburgu a Perchta z Kostomlat neměli žádné potomky. Po jejich smrti se o hrad soudili šlechtici z okolí, ale přišli husité a hrad vydrancovali. Ten pak chátral až do 18 století, kdy jej částečně opravil a zrekonstruoval rod Wartburgů. Po válce se o hrad soudil potomek rodu, nějaký Hever von Wartburg. Ale přišli komunisté a hrad vydrancovali. V současné době patří Hernajsburg definitivně obci.
- STAROSTKA:** Děkuji vám, to bude stačit. A co zjistil pan Kašpar?
- KAŠPAR:** Upozorňuji, že všechny následující informace jsou nezávazné. Čas na vypracování byl absolutně nedostatečný.
- STAROSTKA:** Hlavně si pohněte.
- KAŠPAR:** Prošel jsem všechny důležité dokumenty týkající se práv člověka. Listinou základních práv a svobod počínaje a licenčním ujednáním Microsoftu konče. Nikde jsem nenašel ani zmínku o tom, že by strašidla měla mít jakákoliv práva. Podle Microsoftu dokonce nemají žádná práva ani živí lidé. Z tohoto pohledu si tedy můžeme s hradem dělat, co chceme. Bez ohledu na ty bytosti, které tam nelegálně squatují.
- MARIE:** Ale kdysi to byli živí lidé!
- KAŠPAR:** A teď jsou to dávno mrtví lidé.
- MARIE:** Měli by mít nárok na důstojný odpočinek.
- BLECHOVÁ:** Pravdou ale je, že oni byli řádně pochováni. O tom jsou záznamy.
- MARIE:** Tak proč nemají po smrti klid?
- KAŠPAR:** To není věc městského úřadu. Městský úřad se musí striktně řídit zákony.
- STAROSTKA:** To je bohužel pravda. Paní Kostohryzová, pokud bychom se chtěli pustit do rekonstrukce hradu, máme na to peníze?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Jak jistě všichni víme, náš rozpočet je ztrátový. Žádné volné peníze tedy nemáme. Dala by se ale učinit rozpočtová opatření a vzít peníze z rezerv jednotlivých odborů.
- STAROSTKA:** Víme, že tam jsou.

KOSTOHRYZOVÁ: Ano, nejsou. Tedy byly by, kdybychom věděli, na co můžeme šáhnout. Je tam pár projektů, které by se daly odsunout, ale víc než tři miliony to neudělá.

STAROSTKA: To je málo.

KOSTOHRYZOVÁ: *(nejistě, pokukuje po Dřímalovi)* Je tam ještě jeden projekt za sedm miliónů, který by snad mohl počkat.

STAROSTKA: Výborně!

KOSTOHRYZOVÁ: Jde o tu speciální lékařskou péči o seniory. Tam nemáme žádné lhůty, rozjet se to může kdykoliv. I později.

DŘÍMAL: To by šlo. Na nedostatek lékařské péče ještě nikdo nezemřel!

STAROSTKA: Takže tomu mám rozumět tak, že jediné peníze jste našla v mém projektu? Já mám velkou chuť poslat audit na ostatní projekty.

KOSTOHRYZOVÁ: Možná kdyby bylo více času na detailní analýzu...

BLECHOVÁ: Tady něco smrdí.

STAROSTKA: To bych řekla. Tady totiž smrdí prokurátor.

BLECHOVÁ: A jde to tady ode dveří.

KOSTOHRYZOVÁ: Že by byl už tady?

BLECHOVÁ: To nebude prokurátor. To je nějaká zatuchlina.

Všichni se podívají na dveře. Najednou se ozve zabouchání na dveře. Všichni značně znejistí.

STAROSTKA: Dále!

Ticho, nic se neděje a po chvíli další zabouchání.

STAROSTKA: Tak běžte někdo otevřít. Pane Kašpare.

KAŠPAR: *(váhavě)* Já jaksí nemám kompetence k této činnosti.

STAROSTKA: Teď je máte.

KAŠPAR: Trvám na notářsky ověřeném oprávnění.

Ozve se třetí, velmi hlasitě zabouchání.

DŘÍMAL: Že by fakt kriminálka?

STAROSTKA: To by teda byli hodně rychlí. Ještě jsme nic nerozhodli.

BLECHOVÁ: Co kdybych otevřela?

Blechová jde otevřít, ostatní se stahují dál ode dveří. Blechová opatrně otevírá. Za dveřmi stojí duch. Má být neviditelný, takže ho nikdo nevidí. Duch projde dovnitř, ale ostatní stále pozorují dveře.

BLECHOVÁ: Nikdo tam není.

DŘÍMAL: Nikdo tam není.

BLECHOVÁ: Jenom ten smrad.

STAROSTKA: Vraťme se k práci. Kde jsme to skončili. Jo, ten rozpočet. Máte ho sebou?

KOSTOHRYZOVÁ: Ano.

Podává papíry starostce, ale vezme je duch, zakrouží s nimi ve vzduchu a položí je před starostku.

STAROSTKA: Jak to děláte?

KOSTOHRYZOVÁ: Já nevím. Začala jsem chodit na jógu.

Starostka listuje v rozpočtu. Duch mezitím škádlí Kašpara, bere mu propisky, převrací mu stránky, cuchá mu vlasy.

STAROSTKA: Já tady vidím plno položek, na kterých se dá ušetřit.

DŘÍMAL: Určitě nedá. Procházeli jsme to velice pečlivě.

STAROSTKA: Vy jste to řešili společně?

DŘÍMAL: (*nejistě*) Chtěl jsem s tím paní ekonomce trochu pomoci.

STAROSTKA: To si dovedu představit.

Kašpar už to nemůže vydržet.

KAŠPAR: Nechte toho. Okamžitě toho nechte!

STAROSTKA: Co se děje?

KAŠPAR: Kostohryzová, okamžitě přestaňte s tou jógou!

KOSTOHRYZOVÁ: Ale já o ničem nevím.

Duch zvedne knihu a lítá s ní jako s ptákem.

KAŠPAR: Už zase to dělá.

KOSTOHRYZOVÁ: To nejsem já.

DŘÍMAL: Tady straší!

Začne mela. Duch prohání všechny různými předměty, ostatní utíkají, schovávají se za starostku, lozí pod stůl. Jenom Marie se dobře baví.

DŘÍMAL: To jsou ta strašidla z hradu! Přepadli nás!

STAROSTKA: (zakřičí) Tak dost!

Všechno se uklidní. Duch zrovna drží ve vzduchu židli. Starostka se k ní přiblíží.

STAROSTKA: Jste z hradu?

Židle přikývne.

KOSTOHRYZOVÁ: Přišli jste nás zabít?

Židle se zakýve, jako že ne.

STAROSTKA: Co po nás chcete?

Židle se nehýbe, duch bezradně pokrčí rameny, neví jak to vyjádřit židli.

MARIE: To je složité, duchové odpovídají ano nebo ne.

STAROSTKA: Chcete nás vystrašit?

Duch kývne židli.

STAROSTKA: Něco vám vadí?

Duch kývne židli.

STAROSTKA: Že chceme ten hrad zbourat?

Duch kývne židli.

KAŠPAR: To byly návodné otázky. To by žádný soud neuznal.

DŘÍMAL: Přesně. To bylo návodné. To dokážu taky. (stoupne si před ducha) Chcete, aby se ten hrad zboural a postavil se místo něj krásný nový resort?

Duch ho klepne židli tak, až se Dřímaloovi podlomí kolena.

DŘÍMAL: (zmateně) Bylo to ano?

STAROSTKA: Co byste si přáli?

Duch položí židli, vezme stavební plány a ty roztrhá. Potom odběhne pryč a práskne dveřmi. Všichni si oddechnou.

KOSTOHRYZOVÁ: To bych nechtěla znovu zažít.

Ozve se stejné hlasité zabouchání na dveře jako předtím. Zase napětí mezi úředníky.

KAŠPAR: Že by si něco zapomněl?

DŘÍMAL: Jako třeba peněženku? Nebo klíče od auta?

BLECHOVÁ: Tak já zase otevřu, ne?

Blechová otevře. Za dveřmi jsou spoutaní Arny se Sylvestrem. Když se otevrou dveře, spadnou dovnitř na zem. Ostatní jim jdou na pomoc a rozvazují je.

STAROSTKA: Co je to za lidi?

MARIE: *(na Dřímala)* Nejsou to vaši lidé?

DŘÍMAL: Ééé, tak trochu je znám.

STAROSTKA: Co tu dělají?

MARIE: Pan místostarosta chtěl problém vyřešit po svém. Tihle dva měli dát strašidlům lekci.

STAROSTKA: To jako fakt?

DŘÍMAL: Ne, nesmysl.

Arny se Sylvestrem jsou už rozvázaní a oba se pustí do Dřímala.

ARNY: To bylo naposledy, jasný? Vždyť my jsme tam málem zařvali!

SYLVESTR: Já jsem tam teda zařval.

ARNY: Tys o tom věděl, co je to za šmejdy.

DŘÍMAL: Uklidněte se, já o ničem nevím. Běžte ven a všechno to spolu dořešíme.

Strká oba ke dveřím.

ARNY: Za to bude příplatek.

SYLVESTR: A tentokrát bez podrazů, jasný?

Odcházejí. Dřímala za nimi s úlevou zavírá dveře.

STAROSTKA: *(na Dřímala)* To si zodpovíte. My musíme postupovat striktně podle zákonů!

BLECHOVÁ: Proto ten duch tak zuřil.

MARIE: Možná bychom se jim měli omluvit. A začít s nimi konečně jednat jako s lidma.

STAROSTKA: To je asi první rozumný návrh. Prosím vás, tuhle poradou končím. Můžete si jít po své práci.

Všichni se rozcházejí pryč. Jen Dřímala si k sobě přitáhne Kostohryzovou.

DŘÍMAL: Vladěnko?

KOSTOHRYZOVÁ: Pepíčku?

DŘÍMAL: Co budeme dělat?

KOSTOHRYZOVÁ: Spolu?

DŘÍMAL: Půjdeš se mnou?

KOSTOHRYZOVÁ: Kamkoliv!

DŘÍMAL: Na hrad?

KOSTOHRYZOVÁ: Zas takovou romantiku jsem si nepředstavovala.

DŘÍMAL: Starostka říkala jako s lidma. A podle zákona. Myslím, že vím, co máme dělat.

KOSTOHRYZOVÁ: Já už ne.

Dřímal bere Kostohryzovou za ruku a rychle opouští kancelář.

OBRAZ 9

Na hradě

Do prázdného sálu přicházejí Dřimal a Kostohryzová.

KOSTOHRYZOVÁ: Je to rozumné, Pepo?

DŘÍMAL: Chceš vést vlastní rezort?

KOSTOHRYZOVÁ: Co když to nevyjde?

DŘÍMAL: Uděláme to podle zákona. *(za sebe)* Tak pojďte, pánové!

Do sálu za nimi přicházejí dva strážníci městské policie v uniformách. Oba ozbrojeni pistolemi.

PRAPORČÍK: A co tu jako máme dělat?

DŘÍMAL: Je zapotřebí, abyste tady vykonali svou povinnost.

STRÁŽMISTR: Jakou přesně?

DŘÍMAL: V tomto hradě, který patří městu, nelegálně přebývá několik osob. Myslím, že víte, co je vaše povinnost.

PRAPORČÍK: Ale tady nikdo není.

DŘÍMAL: Však oni se ukážou. *(volá)* Tak vylezte, víme, že jste tady! Jménem zákona!

Ozývají se kroky. Policisté se začínají trochu bát. Na scénu přichází rytíř s mečem za pasem.

RYTÍŘ: Purkmistr a stará panna. Vy jste tu zas?

DŘÍMAL: A nejsme sami. S námi přichází zákon.

Dřimal postrkuje před sebe oba policisty.

RYTÍŘ: A vy jste kdo?

PRAPORČÍK: My jsme hlídka městské policie.

RYTÍŘ: Á, vojáci. No konečně. Jakou máte hodnost?

PRAPORČÍK: Já jsem praporčík a kolega je vrchní strážmistr.

RYTÍŘ: Takže praporečník a mistr stráží. Nejste husiti? A vůbec, proč jste sem přišli?

STRÁŽMISTR: *(zmateně)* My jsme sem přišli vykonat svou potřebu.

RYTÍŘ: No tak si poslužte. Nebudete první ani poslední.

PRAPORČÍK: Povinnost! Přišli jsme zde konat svou povinnost.

RYTÍŘ: Co to přesně znamená?

PRAPORČÍK: To znamená, že vás odsud štandopéde vypakujeme. A když to nepude jinak, tak použijeme donucovací prostředky.

RYTÍŘ: Donucovací prostředky. To se mi líbí. (*zvolá*) Pojdte sem, bude zábava!

Za rytířovými zády vejdou do sálu v jedné řadě kostlivec, duch i bílá paní. Policisté znervózní.

STRÁŽMISTR: (*na praporčíka*) Šéfe, jsou v přesile.

KOSTOHRYZOVÁ: No tak, do nich!

RYTÍŘ: Opatrně, stará panno.

PRAPORČÍK: Já vás upozorňuji, že v krajních případech máme právo použít střelnou zbraň.

DŘÍMAL: Výborně! Četo, na můj povel, k líci zbraň, zamířit...

Rytíř pomalu vytáhne meč z pochvy. Strážníci pomalu vytahují pistole.

KOSTOHRYZOVÁ: Střílejte, na co čekáte!

RYTÍŘ: (*na kostlivec*) Můžeš, prosím tě?

Kostlivec si od rytíře bere meč. Všichni jsou ve střehu. Kostlivec obejde rytíře a bez varování ho zezadu probodne. Kostohryzová zakřičí, policisté jsou v šoku.

RYTÍŘ: Na mě už žádné zbraně neplatí!

STRÁŽMISTR: (*v šoku*) On ho bodnul!

RYTÍŘ: Schovejte ty hračky, než si ublížíte.

Praporčík pomalu schovává zbraň, strážmistr stále míří na rytíře.

DŘÍMAL: (*ironicky*) Výborná práce, fakt kluci.

Poplácá strážmistra. Ten se lekne a vystřelí do rytíře. Ten se zapotácí, ale ustojí to. Potom z úst vytáhne kulku a všem ji ukáže. Strážmistr omdlí a svalí se na zem.

PRAPORČÍK: On omdlel. (*pomáhá mu*)

DŘÍMAL: Nic než pouťové triky. Teď zpátky k věci. Mám tady příkaz, který vám nařizuje, abyste opustili tento objekt.

KOSTOHRYZOVÁ: Jaký příkaz?

DŘÍMAL: Tady ten.

Vytáhne papír, mrkne na Kostohryzovou a předá ho rytíři. Všechna strašidla si ho prohlíží.

- RYTÍŘ:** To nevypadá dobře. Jedna věc je zábava a zabíjení a druhá jsou zákony.
- BÍLÁ PANÍ:** Moment, chybí tam pečeť.
- KOSTOHRYZOVÁ:** My už nepoužíváme pečeť.
- BÍLÁ PANÍ:** A jak poznáte, že je listina pravá?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Je tam doložka a kulaté razítko, že byl podpis úředně ověřen.
- BÍLÁ PANÍ:** To tady není.
- DŘÍMAL:** Je to přímo od starostky, tam doložka být nemusí.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ale...
- DŘÍMAL:** Nemusí!
- RYTÍŘ:** Poslouchejte, vy dva, něco tady smrdí. A náš duch to tentokrát není.
- DŘÍMAL:** Tak si to ověřte.
- RYTÍŘ:** To taky uděláme. *(na kostlivce)* Můžeš to zařídit?
- KOSTLIVEC:** Jasně. Za chvíli jsem zpátky. *(odchází)*
- RYTÍŘ:** A vás si tady zatím pohlídám.

OBRAZ 10

V kanceláři

V kanceláři starostka, Blechová a Marie sedí u stolu a listují v papírech na stole.

- STAROSTKA:** Tolik projektů. Ať mi nikdo netvrdí, že jsou všechny nezbytné.
- BLECHOVÁ:** Ten hrad snad ještě jednu zimu vydrží.
- STAROSTKA:** Tak to zaprvé není jisté a za druhé, my ty peníze najdeme, kdyby měl Dřímál puknout vzteky.
- MARIE:** *(bere papír ze stolu)* Tady je ten parkovací dům u nemocnice.
- STAROSTKA:** Ten ale opravdu potřebujeme.
- MARIE:** Za padesát miliónů?
- STAROSTKA:** No je to hodně. Ale tu cenu nám nastřelila firma, která to řeší.
- BLECHOVÁ:** A co tady ten projekt tablety do škol? Musíme ty děti cpát práškama?
- STAROSTKA:** To jsou počítačové tablety. To platí EU.
- MARIE:** A jak dopadl rozpočet loni? Tam by se něco nevyšetřilo?
- STAROSTKA:** Podle Kostohryzové ne.
- BLECHOVÁ:** No já nevím, ale všimly jste si, jak ta Kostohryzová na tom Dřímalovi visí? Ten už ji má omotanou kolem prstu.
- MARIE:** Ona je vedoucí, Dřímál je blbec, to by jim mohlo klapat.
- STAROSTKA:** Tak hlavně, aby to nemělo vliv na její odborný úsudek. *(přemýšlí)* Víte co? Podejte mi pro jistotu ty výsledky loňského hospodaření. Budou ve skříni.
- BLECHOVÁ:** Já je najdu.

Jde ke skříni a otevírá ji. Ve skříni je kostlivec. Zamává na ni. Blechová je v šoku. Ostatní ho nevidí.

- STAROSTKA:** Máte to? Je to někde nahoře.
- BLECHOVÁ:** Paní starostko, máte kostlivce ve skříni.
- STAROSTKA:** Tak to je snad problém minulého vedení.
- BLECHOVÁ:** Tenhle asi nebude problém minulého vedení.

KOSTLIVEC: *(vychází ven)* Dobrý den, vážené dámy. Omlouvám se, že sem přicházím tímto způsobem, ale na úřadech je to u nás už taková tradice.

Starostka je překvapená, Marie na kostlivce vesele mává.

STAROSTKA: Vy... vy jste z hradu?

KOSTLIVEC: Ano. Máme tam teď zrovna jednu lapálii, kterou si potřebujeme vyjasnit. Mimochodem, tohle je pro vás. Našel jsem to ve vedlejší skříni.

Podává Marii složku s papíry, ta si ji začne prohlížet.

STAROSTKA: My, víte, tady řešíme, kde vzít peníze na tu rekonstrukci.

KOSTLIVEC: To je zajímavé. U nás na hradě je zrovna pan místostarosta, který tvrdí, že se máme okamžitě vypakovat. Hrad se bude bourat.

STAROSTKA: To není možné!

KOSTLIVEC: Má na to úřední lejstro.

STAROSTKA: O ničem takovém nevím.

BLECHOVÁ: Není s nimi i náhodou Kostohryzová?

KOSTLIVEC: Brr, neříkejte to. Ta je tam taky.

MARIE: *(listuje složkou)* Tohle vás bude zajímat. Toto je původní rozpočet na ten parkovací dům. Cena 40 milionů.

STAROSTKA: Jak to, že my ho máme za padesát?

KOSTLIVEC: Doporučuji se zeptat pana místostarosty. Bylo to v jeho skříni.

BLECHOVÁ: Takže těch deset miliónů bychom měli.

STAROSTKA: Musím vám poděkovat. Já vám slibuji, že uděláme maximum, aby se hrad nemusel bourat.

KOSTLIVEC: To zní dobře.

STAROSTKA: Dáte si něco na pití?

KOSTLIVEC: No rád bych, ale máte tu pěkný koberec.

BLECHOVÁ: *(dívá se z okna)* Vy na hradě topíte?

KOSTLIVEC: My nikoho netopíme. Jo vodník Štěrbák, dole od mlýna, ten topí lidi.

BLECHOVÁ: Myslím oheň, že se vám kouří z hradu.

STAROSTKA: Hrad hoří!

KOSTLIVEC: Husiti! Nebo komunisti!

MARIE: To spíš Dřímal.

STAROSTKA: A už toho mám opravdu dost. Marie, utíkejte rychle pro dozorčího, ať vyhlásí poplach!

MARIE: Provedu! (*odbíhá*)

STAROSTKA: A my poběžíme na hrad. Hlavně žádnou paniku. (*na kostlivce*) Vy můžete běžet za námi.

KOSTLIVEC: Nejsm si jistý, jestli když vy poběžíte přes město a já budu utíkat za vámi, že to nevyvolá žádnou paniku. Jestli dovolíte, půjdu zkratkou. (*leze do skříně*)
Můžete se mnou, dámy.

STAROSTKA: (*pokrčí rameny*) Proč ne.

Všichni tři mizí ve skříně.

BLECHOVÁ: Čímsi tu svítíte?

KOSTLIVEC: Svítíplynem.

OBRAZ 11

Na hradě

Po hradním sálu běhá naštvaný duch. Roucho má celé špinavé, sem tam propálené díry. Přichází i rytíř. Také se oprašuje a kašle. Zvenku doznívá bouřka.

RYTÍŘ: Až já toho zmetka dostanu do ruky! Takhle zakouřit celý hrad!

Duch zuřivě gestikuluje.

RYTÍŘ: Neboj, už nehoří. Já vím, ty bys to odnesl nejhůř.

Do sálu přichází kostlivec, starostka a Blechová.

KOSTLIVEC: Vedu hosty!

STAROSTKA: Dobrý den. Jsem starostka tohoto města.

KOSTLIVEC: Jak to, že neudržíte oheň?

RYTÍŘ: Luciáš nám s tím pomohl. Poslal nám pěkný slejvák. I ti dva vojáci nakonec hasili.

STAROSTKA: Chtěla bych se vám omluvit. Takhle jsme to opravdu nechtěli.

KOSTLIVEC: Jo, ten purkmistr si to všechno vymyslel.

RYTÍŘ: Myslel jsem si to.

STAROSTKA: Místostarosta ode mě neměl žádné pověření. Jednal na vlastní pěst. Za padělání úředního dokumentu ho čeká kázeňský postih.

RYTÍŘ: Bude o hlavu kratší?

STAROSTKA: O hrdelní právo naše město už přišlo. Bohužel. Ale navrhnu jeho odvolání.

RYTÍŘ: Nevím, jestli to bude stačit. K jeho hříchům si přičtete i žhářství.

BLECHOVÁ: A korupci! Ten garážový dům.

RYTÍŘ: Drželi jsme ho tady, ale utekl i s tou babou. A pak jsme ucítili kouř.

STAROSTKA: My ho dostaneme.

BLECHOVÁ: Nebude třeba, už ho dostali.

Do sálu přichází strážmistr s praporčákem. Vedou svázaného Dřímala a Kostohryzovou.

DŘÍMAL: Okamžitě mě pusťte!

- PRAPORČÍK:** Daleko neutekli. Byli zalezlí v mučírně. Měli tam schovaný i kanistr.
- RYTÍŘ:** V mučírně? Ale to jste mě měli zavolat. Mám tam ještě funkční palečnice.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Palečnice né!
- DŘÍMAL:** Tak už nechte té komedie a okamžitě nás pust'ťe.
- STAROSTKA:** Kdo zapálil hrad?
- DŘÍMAL:** Jak to mám vědět?
- BLECHOVÁ:** Kde jste vzal to rozhodnutí o demolici?
- DŘÍMAL:** Nevím, o čem mluvíte.
- RYTÍŘ:** Ten je zatvrzelý jak husita.
- STAROSTKA:** *(na strážníky)* Odvezte ho na státní policii, ať ho zadrží. Já jim přijdu podat vysvětlení.
- STRÁŽMISTR:** Ano, paní starostko. Víte my...
- STAROSTKA:** S vámi to proberu později. A s prémiemi se rozlučte.
- PRAPORČÍK:** Rozumím. *(na Dřímala)* Tak jdeme, jdeme.
- DŘÍMAL:** Já chci právníka!
- PRAPORČÍK:** Kašpar už čeká!
- DŘÍMAL:** Kašpara né!
- KOSTOHRYZOVÁ:** Já tě neopustím, Pepíku.
- STAROSTKA:** To máte pravdu. Tu odved'te s ním. Musí se to všechno vyšetřit.
- Policisté odcházejí a vedou sebou Dřímala s Kostohryzovou. Duch je ještě po cestě straší. Přichází Marie s deštníkem.*
- MARIE:** Tak je po ohni? Máte štěstí, že začalo pršet.
- KOSTLIVEC:** Luciáš pomohl!
- Rytíř i duch se vítají s Marií.*
- MARIE:** Takže to dopadlo dobře?
- RYTÍŘ:** Dobře? Jak se to vezme.
- STAROSTKA:** Ty peníze na rekonstrukci seženeme. Můžete tady strašit dalších šest set let.

RYTÍŘ: No právě. Když ty roky vidím před sebou.

Přichází bílá paní.

BÍLÁ PANÍ: Pan rytíř má pravdu. Mě už to strašení také zmáhá.

RYTÍŘ: Má paní.

BÍLÁ PANÍ: Kdybych měla hmotné tělo, tak jsou všechny kameny, po kterých ta staletí chodím, už dávno vyhlazené.

STAROSTKA: Vy už nechcete strašit?

BÍLÁ PANÍ: Chtěla bych mít konečně klid.

Rytíř přejde k bílé paní a chytí ji za ruku.

MARIE: Co by vám pomohlo?

BÍLÁ PANÍ: Těžko říct. Je to prokletí.

BLECHOVÁ: Já bych možná věděla.

RYTÍŘ: To byste byla první za těch šest set let.

BLECHOVÁ: Vy jste žila s rytířem pod jednou střechou. Ale jeho zákonná manželka před Bohem jste nebyla. Všichni to věděli. Jaké to bylo?

BÍLÁ PANÍ: Ano, jako prokletí. Nemohla jsem s ním do společnosti, nemohla jsem ho doprovázet na cestách. Ani na trh jsem nemohla, všichni se mi smáli. Byla jsem pro ně jen rytířova coura.

RYTÍŘ: Odpustíš mi to někdy?

BLECHOVÁ: Tady odpuštění nestačí. Vy si ji budete muset vzít.

RYTÍŘ: Vzít?

BÍLÁ PANÍ: Vzít? No ano, to by... no to by mohlo fungovat.

RYTÍŘ: Budiž, já jsem pro. Ale je to nesmysl. Který farář oddá dvě strašidla?

STAROSTKA: V dnešní době už máte na výběr. Civilní nebo církevní sňatek. To by opravdu mohlo fungovat. Vy jste génius, paní Blechová.

MARIE: Mě to nikdy nenapadlo. Ale ano, vystrojíme vám obrovskou veselku.

KOSTLIVEC: A víno poteče proudem!

RYTÍŘ: Hlavně z tebe.

BÍLÁ PANÍ: Na to už jsme trochu staří. Ale ten civilní sňatek je platný i před Bohem?

- STAROSTKA:** Na oddacím listu je kulaté razítko. Tak to myslím platí pro všechny instituce.
- BÍLÁ PANÍ:** Paní starostko, udělejte to hned.
- RYTÍŘ:** Hned? Vlastně proč ne.
- STAROSTKA:** Hned? Já nevím, jestli mám všechno potřebné.
- MARIE:** Vy nic nepotřebujete. Ale budoucí manželé ano. Prstýnky a nějaké svědky.
- KOSTLIVEC:** A víno. Na přípitek.
- MARIE:** Po obřadu používáme sekt.
- KOSTLIVEC:** Sex? Hned po obřadu? Ty jo!
- RYTÍŘ:** Ale co ty prstýnky? K čertu!

V sále se objevuje s efektem Luciáš. Všichni se leknou.

- LUCIÁŠ:** Dobrý den vespolek! My to tam dole všechno sledujeme. Je to lepší než televize. *(na starostku, ukloní se)* Dovolte, abych se představil. Jsem pekelný vyslanec, Luciáš. A pro vás *(na rytíře a bílou paní)* něco mám.

Podá jim krabičku s prstýnky.

- BÍLÁ PANÍ:** Prstýnky! Luciáši, ty jsi můj nejmilejší zplozenec pekla.

Luciáš podá kostlivcovi láhev sektu.

- LUCIÁŠ:** Něco na přípitek. Sekt.

- KOSTLIVEC:** *(zklamaně)* Tohle?

- STAROSTKA:** Tak máme všechno? Ještě svědky!

Duch začne strašit a poletovat kolem nich.

- STAROSTKA:** Obávám se, že svědkové musí být živí lidé.

Duch je smutný.

- KOSTLIVEC:** Neboj. Můžeš jít za družičku. Ale běž se převléct. Vypadáš jak plachta z kamionu.

Duch odchází.

- RYTÍŘ:** *(na Marii)* Maruško, budeš tak laskavá a půjdeš mi za svědka?

- MARIE:** Velice ráda.

Bílá paní jde za Blechovou a ukloní se jí.

BÍLÁ PANÍ: A mohla bych já požádat vás?

BLECHOVÁ: Bude to pro mě velká čest.

STAROSTKA: Tak v tom případě, můžeme začít. Hudba bude?

Luciáš luskně prsty a ozve se varhanní (pekelné?) preludování na varhany. Marie ještě upravuje šaty bílé paní. Starostka zaujme své místo, proti ní se postaví rytíř.

KOSTLIVEC: Neměl by nevěstu k oltáři doprovodit její otec?

BLECHOVÁ: Toho husiti zabili u Sudoměře. Pod kaplí je pohřbená jeho lebka.

KOSTLIVEC: Tak to jsem teda v lepší formě. Dovolíte?

Uchopí bílou paní za ruku a vede ji místo otce k rytíři. Hudba se změní na svatební pochod. Obřad dostává slavnostní ráz. Za bílou paní přiběhne duch jako družička, celý v čisté bílé i se závojem, za ním obě svědkyně. Kostlivec předá bílou paní rytířovi a odchází otevírat láhev sektu. Když je vše přichystáno, hudba utichá. Luciáš otevírá obřadní desky s textem a bere si slovo.

LUCIÁŠ: Vážená paní starostko. Představuji vám snoubence, ženicha rytíře Mikuláše Lva z Hernajsburgu, nevěstu paní Perchtu z Kostomlat a jejich svědky, paní Marii Novotnou a Alžbětu Blechovou. Snoubenci se dohodli, že budou používat společné jméno rodu, Mikuláš Lev z Hernajsburgu a Kostomlat a Perchta z Hernajsburgu a Kostomlat. Oba dále prohlásili, že jim nejsou známy žádné okolnosti vylučující uzavření manželství. Snoubenci navzájem znají svůj zdravotní stav.
(rytířovo rozpačité odkašlání)
Protože splnili většinu podmínek, které ukládá zákon o manželství, prosím paní starostku o slovo.

Předá složku Starostce. Starostka otevírá a čte

STAROSTKA: Milí hříšníci, konečně jste se dočkali. Teď vás čeká vás peklo.

LUCIÁŠ: Pardon, moje uvítací řeč.

Luciáš vytáhne starostce správný papír.

STAROSTKA: Milí snoubenci. Konečně jste se dočkali. Po několika měsících známosti, kdy jste jeden druhého teprve oťukávali... to je nesmysl.
(raději zavírá desky a začíná mluvit spatra)
Milá Perchto, milý pane rytíři. Za těch šest set let jste si už vytrpěli své. Nikdy jsem si nebyla víc jistá, že zrovna vám přinese manželství štěstí. Říká se, že láska hory přenáší a trpělivost růže přináší. Vy jste nám to dokázali. Teď už zbývá jen poslední věc, říci si to společně ano.

Starostka znovuotevírá desky.

LUCIÁŠ: Prosím všechny přítomné, aby povstali.

STAROSTKA: Táži se vás, pane ženichu, zda svým svobodným a úplným prohlášením dobrovolně vstupujete do manželství se zde přítomnou slečnou nevěstou Perchtou z Kostomlat?

RYTÍŘ: *(chvíli přemýšlí, potom hrdě)* Budiž.

MARIE: *(napovídá)* Ano!

RYTÍŘ: Budiž ano!

STAROSTKA: A táži se rovněž Vás, slečno nevěsto, zda svým svobodným a úplným prohlášením dobrovolně vstupujete do manželství se zde přítomným panem ženichem rytířem Lvem Mikulášem z Hernajsburgu?

BÍLÁ PANÍ: Ano.

STAROSTKA: Protože jste splnili většinu podmínek, které vyžaduje právní řád České republiky pro vznik manželství, prohlašuji tímto Vaše manželství za právoplatně uzavřené.

Kostlivec bouchne šampaňské, ostatní tleskají a radují se.

KOSTLIVEC: Hodně štěstí, málo pláče, do roka dva kudrnáče!

STAROSTKA: Tradičním symbolem manželského svazku jsou snubní prsteny. Proto Vás nyní žádám, abyste si vyměnili prsteny a dali si svůj první manželský polibek.

Novomanželé si berou od svědků prstýnky a navzájem si je nasazují. Potom si dají polibek. V tu chvíli se stane něco kouzelného. Varhany hrají krásnou hudbu, světla září a rytíř s bílou paní společně odcházejí do nebe. Ostatní se s nimi loučí máváním. A najednou jsou pryč, světla už nezáří a hudba utichá.

OBRAZ 12

Na hradě

Všichni jsou dojatí, nejvíc překvapivě kostlivec. Sedí u stolu a utírá si slzy.

KOSTLIVEC: To bylo tak krásné. Po tolika letech se dočkali. Mně úplně tečou slzy.

Duch přináší lavour a pokládá ho pod kostlivcovu židli.

BLECHOVÁ: Už jsou tam nahoře?

LUCIÁŠ: *(dívá se nahoru)* Ještě čekají před bránou. Dneska má službu svatý Petr.

BLECHOVÁ: Oni ho tam vezmou? Podle kronik zabil rytíř několik stovek nepřátel.

LUCIÁŠ: To bylo v boji. Za to dostane jenom obecně prospěšné práce.

BLECHOVÁ: I tam? *(dívá se nahoru)*

LUCIÁŠ: No jo. Bude pršet na poušti, otevírat zaseknuté padáky, zveřejňovat odposlechy a tak.

STAROSTKA: *(na kostlivce)* A jak to, že vy jste nezmizel taky?

KOSTLIVEC: Já? Proč já? Já jsem si Perchtu nevezal.

STAROSTKA: A nechcete si taky někoho vzít, abyste tu nestrašil?

BLECHOVÁ: Třeba Kostohryzovou?

KOSTLIVEC: Fuj, dejte pokoj. Mně se tady líbí.

MARIE: S kým teď budeš hrát po nocích mariáš?

Duch se hrdě hlásí.

KOSTLIVEC: No jestli jsem dobře rozuměl, hrad se bude rekonstruovat. To pak budete potřebovat přes den průvodce a v noci hlídače, ne?

STAROSTKA: Kolik si účtujete, pane kasteláne?

KOSTLIVEC: Mě stačí leštěnka na kosti a sem tam láhev vína.

BLECHOVÁ: S vaší erudicí budeme mít nejlepšího průvodce v republice.

KOSTLIVEC: Jo, jo, erudici mám ve skříni. Tu si dávám na zimu.

MARIE: A občas můžeš zaskočit na návštěvu. Že, paní starostko?

STAROSTKA: Samozřejmě. Ale prosím, raději ve dne. A teď nás omluvte, musíme dořešit nějaké věci na policii.

LUCIÁŠ: Vsadím se s vámi, paní starostko, že ten Dřímál dostane taky maximálně obecně prospěšné práce.

STAROSTKA: To není fér. Vy vidíte do budoucnosti.

LUCIÁŠ: Ne, já čtu noviny.

Luciáš, Starostka, Blechová a Marie odcházejí. Marie ještě přiběhne za kostlivcem a dá mu pusku na lebku.

MARIE: Tak ahoj. Občas tu za vámi přijdu a přinesu nějaké víno. Ať vám tu není smutno.

KOSTLIVEC: Budeme se těšit.

Duch i kostlivec mávají odbíhající Marii. Duch vypadá smutně. Kostlivec ho obejmě kolem ramen.

KOSTLIVEC: Tak vidíš, kamaráde. Všichni jsou pryč. A nám dvěma už zbývá jenom ten sex na stole.

Duch vyděšené poodskočí.

KOSTLIVEC: *(ukazuje na sekt na stole)* Ani se nenapili.

Jde ke stolu a nalévá dvě skleničky. Pozvedne sklenku k přípitku.

KOSTLIVEC: Já už se na to průvodcovství těším. A víš co? Připijeme si na budoucnost. Na nás a náš kšeft. Ať je tady čím dál míň strašidel. A když už tady jsou, ať jsou aspoň obecně prospěšná!

Přituknou si s duchem a ukloní se.

KONEC